

HET VERTREK

Vanuit het open keukenraam kijk ik naar mijn vader die onze antieke roestbak volstouwt met onze bagage. Ik verstop me achter de gordijnen en bid luidop dat geen enkele van mijn klasgenoten op dit uur naar de bakker hiernaast moet.

Ken je dat gevoel? Dat je naar je ouders kijkt en je je afvraagt wie het in godsnaam ooit een goed idee vond om jou na je geboorte met hen mee te geven?

Af en toe lijken mijn ouders nog het meest op een stel acteurs in een foute film. Ma sleept een kast kleren uit de jaren tachtig mee: nauwsluitende leggings, felgekleurde beenwarmers en bloezen met nepgouden knopen en van die dikke schouderstukken waarmee ze breder lijkt dan een Amerikaanse stervoetballer.

De klerenkast van pa kan zo in een museum worden gedropt. Het lijkt wel een tijds capsule: gebreide jasjes en flanellen hemden voor de koude winterdagen en speciaal voor de zomer: korte broeken, gebloemde hemden en een la vol witte sokken. Hoe fout kun je je kleden?

En dan snappen ze niet waarom ik me nooit samen met hen op straat wil vertonen?

‘Gelukt.’

Pa wrijft zich in de handen en maakt een huppelsprongetje waarbij het lijkt alsof zijn melkwitte benen er elk apart vandoor willen gaan.

Ik let uit alle macht niet op de sandalen aan zijn voeten: dikke zolen, brede riemen, reusachtige gespen. Jezus was er vast mee in de wolken geweest. Al waren ze in het jaar nul vast ook al uit de mode.

‘Nog één koffer te gaan, poppemie!’ roept hij uitgelaten.

Ik krimp ineen. Oef, er staan geen klanten bij de bakkerij. Soms vraag ik me af waarom mijn ouders mij eigenlijk een naam hebben gegeven? Officieel heet ik Theresa. Afgekort is het helemaal een hit: Trees.

Jammer genoeg is dat nu net mijn roepnaam.

Mijn ouders zijn trouwens heel creatief in het omspringen daarmee. Treesje, Trezemieneke, Treezebees, ... Net wanneer je denkt dat er geen gênantere variant bestaat, komen ze met iets nieuws op de proppen.

De laatste reistas wordt in de auto geperst. Mijn vader klapt de koffer dicht en geeft er een enthousiaste klap op. ‘Hé, Trezemie, zeg je tegen mama dat de auto ingeladen is? We kunnen vertrekken!’

EEN WOLK MET RODE LIPPEN

‘Hier ben ik al!’

‘Ja, dat had ik al geroken,’ mompel ik, terwijl ik mijn neus dichtknijp. Mochten parfums zichtbaar zijn, dan zag je mijn ma niet staan. Dan stond ik nu naast een wolk. Eentje die het glas van de oven gebruikt om haar lippen felrood te stiften.

‘Heb je alles bij je? Boeken? Limonade? Een reiskussen? Walkman?’ vraagt ze zonder haar lippen een millimeter te bewegen. Hoe doet ze dat toch?

‘Een walkman vind je alleen nog in een museum. Ik heb gewoon een playlist en YouTube,’ leg ik haar voor de honderdste keer uit, terwijl ik mijn tablet voor haar neus heen en weer zwaai.

Niet dat het tot haar doordringt. Zoals gewoonlijk haalt ze haar schouders op.

‘Jaja, Trees, het is al goed.’ Ze duwt mijn hand weg en stifft lustig verder. Hoeveel lagen heeft een lip eigenlijk nodig? ‘Playlist, Joeptjoep, dat is allemaal hetzelfde. Je zet een kop-telefoon op en je luistert naar muziek,’ tuit ze haar lippen. Ze klikt de dop op de stift, draait een halve pirouette en kust mijn vader die zijn hoofd vragend de keuken binnensteekt.

‘Uw koets wacht, mijn zoetekoekske,’ buigt pa plechtig. Arm in arm lopen ze naar de auto. Ik drentel er achteraan. Even lijkt het of mijn ouders door een onzichtbare muis worden achtervolgd. Het duurt een paar seconden voor het me daagt. Pa’s sandalen piepen ... Als een haas vlucht ik de auto in en verstop me kreunend op de achterbank. Voor het eerst ben ik blij dat we naar Kroatië gaan. Alvast geen kat die ons daar kent. En klasgenoten zal ik er zeker niet tegen het lijf lopen.

DE AFRIT

Ontelbare files, een paar muffe wegrestaurants, twee kleffe broodjes en een resem wegenwerken later begin ik te knikkebollen. Niks zo vervelend als in slaap vallen in de auto. Hoe dan ook eindig je kwijlend en knorrend met je wang geplet tegen het autoraam en je word wakker met een vreselijke kramp in je nek. Dus sper ik mijn ogen wijd open in een wanhopige poging om wakker te blijven.

Dan komt dé vraag.

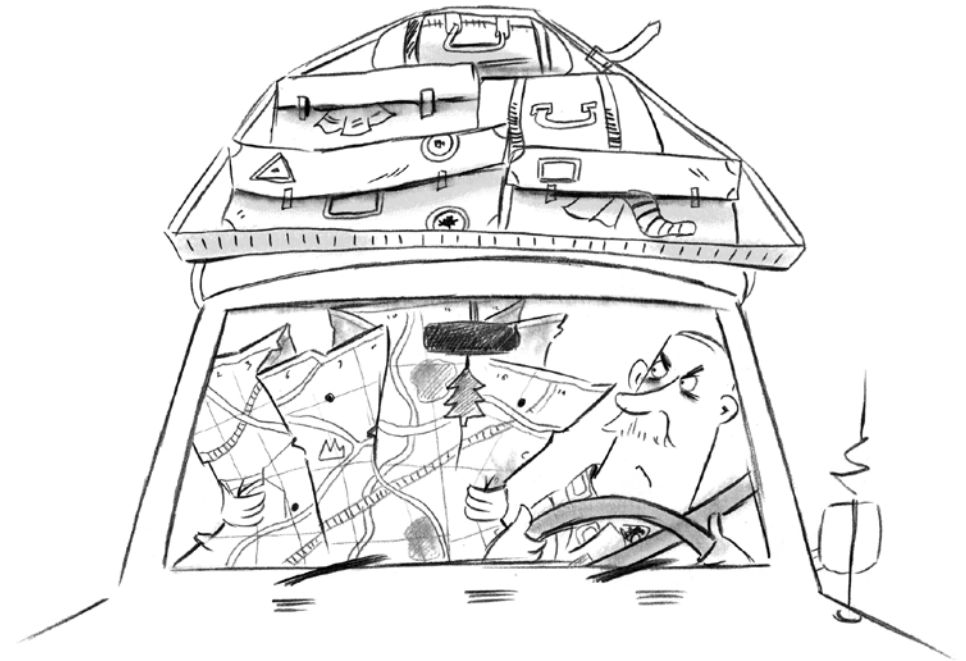
‘Zoeteke, waar moeten we afslaan?’

Ma zucht. ‘Euh, wacht even.’ Geritsel, gemompel. Ze plooit een immense wegenkaart open en draait het versleten ding alle kanten uit. ‘Momentje ...’ klinkt het onzeker.

De volgende afrit nadert snel.

Pa kijkt zenuwachtig van ma naar de borden naast de weg en weer terug. Gespannen knijpt hij in het stuur. ‘Zoeteke, is het déze afrit of de volgende?’ vraagt hij dwingend. De knokkels van zijn handen slaan wit uit. Straks rukt hij het stuur er nog af.

De kaart draait rondjes over het dashboard. Ma’s vinger schuift twijfelend over een gele lijn. Zelfs van op de achterbank kan ik zien dat ze er kilometers naast zit. Bovendien

moet ze een rode lijn hebben. Maar ik zwijg. Ik ben de vorige keer dat ik haar probeerde te helpen nog niet vergeten.

‘Afrif dertien of veertien? Ik moet het nú weten!’

Het rood in pa’s nek klimt gevaarlijk naar zijn haargrens. ‘Geduld! Die hele kaart staat gewoon vol cijfertjes en lijntjes,’ bitst ma. ‘Kijk dan zelf als je het beter kunt.’

Ruw duwt ze de kaart onder pa’s neus. Het ding bedekt bijna de hele voorruit.

‘Ben je nu *helemaal*?!’

Woest gooit pa de kaart van zich af. Zijn stuur draait een slag. De auto schiet opzij en scharrelt de vangrail. Gelukkig rijden we net ter hoogte van afrit 13. We vliegen de bocht van de afrit door en pa kan de grommende en sputterende auto nog net een weggetje indraaien, seconden voor we tegen de achterkant van een trage tientonner dreigen te knallen.

Ik gil.

Ma krijst als een big op de slachtbank. Ze grijpt zich vast aan alles wat haar handen maar kunnen bereiken. Haar perfect gelakte nagels klauwen diep in pa zijn huid. Ik durf te wedden dat de zin die hij uitschreeuwt hem vroeger op de brandstapel had gebracht.

Ketterend en vloekend stuurt hij zich een ongeluk tussen alle putten en keien op het weggetje door. Maar, wat hij ook doet, hij kan niet verhinderen dat we finaal slagzij maken. Schrapend en botsend kantelen we de gracht in. Wanneer het gesuis in mijn oren eindelijk is weggetrokken, hoor ik door de gebroken ruit de vogeltjes zingen.

Een koe loeit.

Voorzichtig laat ik mijn ingehouden adem ontsnappen. Pffff. Dit had zoveel erger kunnen aflopen.

OP ZOEK NAAR EEN HOTEL

De garagist die onze auto wegsleept, is formeel: ons karretje is rijp voor de schroot. Het motorblok is verzopen en de wielas is gebarsten. Dat is toch wat ik van de hele uitleg heb begrepen.

Gelukkig is pa verzekerd en heeft hij recht op een vervangwagen. Alleen jammer dat die vervangwagen pas na het weekend beschikbaar zal zijn. We moeten dus op zoek naar een hotel.

‘Och, we waren eigenlijk toch aan een nieuwe wagen toe,’ beweert ma dapper.

Ik verdenk haar ervan stiekem blij te zijn dat ze onze oude kar om zeep heeft geholpen.

‘Kom schat, we gaan op zoek naar een romantisch hotel,’ lacht ze opgewekt.

‘We laten onze reis niet verpesten.’ En ze haakt haar arm in die van pa.

Pa is de enige die het wrak treurend nakijkt.

‘Zo’n model maken ze niet meer,’ zucht hij, waarna hij zich met hangend hoofd door ma laat wegleiden.

Ik hoop en bid dat hij gelijk heeft. Noem me een verwend nest, maar ik haat het om te reizen in een rammelend koekjesblik op wielen.

Op het ritme van pa’s piepende sandalen wandelen we even later over een slingerend weggetje. Niet veel later komen we bij een splitsing. Het gras staat er vol schots en scheve wegwijzers. Allemaal proberen ze ons ervan te overtuigen dat je op dit of dat adres moet zijn om in de watten te worden gelegd.

Ruime kamers, gezonde lucht en een stevig ontbijt, bloklettert Villa Kakelbont. Goedkoop, gezellig en gastvrij, probeert hotel In de Gloria ons te verleiden.

Pa en ma vallen als een blok voor de reclame van een oud kasteeltje:

Adembenemende nachten op een moordlocatie. Een onvergetelijke ervaring voor jong en oud. Vol pension. Een roestige pijl wijst naar een smal pad dat een donker denbos in kronkelt.

Acht kilometer!

Wedden dat de andere hotels hier gewoon om de hoek liggen?

Maar de afstand schrikt pa en ma niet af.

‘O, schat,’ kirt ma opgewonden: ‘een *kasteel!*’ Ze staat nog net niet te dansen.

Pa jubelt jolig mee. Voor zover het geschraap dat hij uit zijn keel wurgt onder die noemer valt.

‘Een hemelbed, zoeteke. Satijnen lakens en dubbeldikke matrassen!’

‘Vanavond drinken we uit kristallen glazen en dineren we uitgebreid bij kaarslicht,’ droomt ma.

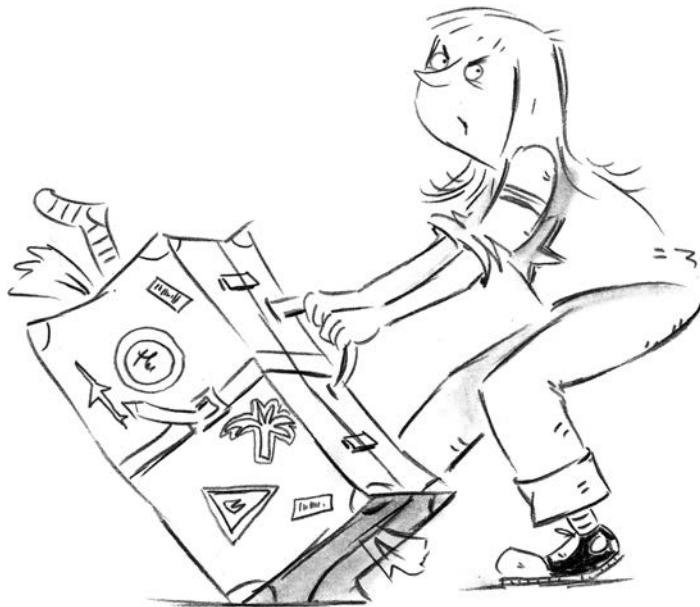
‘Op onze wenken bediend door een hele rist dienstmeisjes,’ lacht pa.

Ma giechelt.

‘Vergeet de knappe butler niet.’

Ze weten van geen ophouden. Die crash van daarnet heeft vast alle redelijkheid uit hun brein geslagen.

‘Hallo! Aandacht!’ wijs ik naar mijn koffer die tegenwoordig als retro wordt verkocht, maar gewoon een lomp ding zonder wieltjes is. ‘Dat kasteel ligt wel acht kilometer lopen hiervandaan. En mijn koffer draagt zichzelf niet. Bovendien durf ik te wedden dat zo’n kasteel onbetaalbaar is.’

Even lijkt het erop dat ik erin geslaagd ben om tot hen door te dringen. Maar dan haalt pa zijn schouders op.

‘Och, die centen kunnen er voor een keertje wel vanaf. En dat wandelingetje is zo gepiept.’

